

МАЈА БЕЛЕГИШАНИН

ЧЕТИРИ ОКТАВЕ

ПРОЛЕЋНА ПЕСМА

Одавно чезнем да пишем октаву
о нечем што ме на прошлост подсећа
док гледам небо, боју светлоплаву
и жуту ружу – то се зове срећа...
Слике из снова преносим у јаву
што трепти сунцем, дисањем пролећа;
посматрам ружу и кап трепераву
а душа бива пространија, већа...

Одавно чезнем да октаву створим
док *Мелодија к њролећу* ми звони,
Орфелинова, њу у себи зборим
и радујем се тој далекој спони.
Бујају боје, јоргован бокори,
под мирис његов жудим да се склоним.
Одавно чезнем да киша ромори
пролећна, нежна, она од искони.

Одавно чезнем да октаву пишем
док своје крило шири прамалеће,
и ја сам давна, осећам, битишем
у оном добу дечје, снажне среће...
Да, то се збива кад страсно удишем
мирис што струји кроз траву, дрвеће
и сутон, када све постаје тише...
док се пун месец младим небом креће.

ПОСЛЕ СНА

Кад сањаш нешто лепо из прошлости,
весело лице давног пријатеља,
осећаш као да су драги гости
дошли у простор твојих добрих жеља;
и да је тај сан дашак из вечности
но и подсетник да се живот мења...
И суза ти се заискри у оку
док будан враћаш реку сна дубоку.

Кад сањаш нешто из прошлости своје,
кад те сан светли поврати у време,
осећаш да се буде давне боје,
срце и мисли лако се устреме
у ту висину, зраке што се роје,
па речи тада потпуно занеме
кад сањаш слике које прошлост кроје,
прозрачну попут нежне дијадеме.

Кад будан мислиш на сан од те ноћи,
на лица и на дечје доживљаје,
сузе почињу да ти пуне очи –
то драгост и милина тихо сјаје...
Дашак вечности, тајна у самоћи,
бол због Времена – све у тебе стаје.
Но дан ти тече у благости, моћи
и захвалности што осећај траје...

КУТАК

Кад нови простор поглед ти дозове,
усамљен кутак усред вреве града,
личи помало на улаз у сневе...
Непланирано, сасвим изненада,
покрену неке осећаје нове
клуба и мало двориште код зграда...
Неизрецивост и тишина плове
док с крошње жуте лист за листом пада.

Издвојен простор и јесења слика,
тепих од лишћа, биљна испарења...
Кô на платнима Ђорђа де Кирика
осетиш трептај оностраних врења...
Високе зграде, коса перспектива,
у једном окну сунчев одсјај шета;
клуба и крошња с које мир се слива –
доживљај да си изван спољног света.

И изван себе и граница својих,
јер ступа чудно ширење тренутка:
као да Време зачарано стоји
у недирнутом дисању тог кутка...
До кад ће ова слика да постоји,
да л' ће је светска заглушити бука?
Или јој можда трајни живот кроји
ова октава – нова, звучна лука?

СВЕТЛО

То гори светло у прозору малом
старинске куће, у зимској вечери
у сред равнице, у часу заспалом
(кад су улогу ушушкане звери);
у соби љубав и мир за асталом,
светиљка једна путнику трепери,
и немоћна је изванкућна тама
и није тешка зима ни осама.

То гори светло као у песмици
коју некада у детињству срочих
за време ноћне возње по равници –
у мрак и маглу загледаше очи;
а зрак живота у некој кућици
у мелодију крене да се точи:
и дечју душу миловаше тако
нешто сигурно и светло и лако.

То гори светло. Мала сијалица,
лампа ил' свећа (као у давнини),
знак постојања, животна искрица
којој се срце радује у тмини;
хронотоп среће, нежно светло свица –
севну ми слика, контрапункт празнини...
А трепавице мази дашак снени
у садашњости... и у успомени.